

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

# CONTACTS

## JOCUL COMPASIUNII

Sapă mai adânc

**„Eu am fost primul”**

Drepturi sau  
corectitudine?

**Ca în oglindă**

Noua mea viață



## NOTA EDITORULUI FII BUN

Nu știi cum ești tu, dar eu m-am gândit mult în ultima vreme la starea lumii. Pentru mulți oameni ultimii ani n-au fost prea ușori, iar în celelalte numere ale revistei am vorbit despre pandemie și despre dificultățile economice cu care s-au confruntat mulți. Anul acesta părea să vestească o altfel de realitate, o nouă speranță.

Însă lucrurile nu s-au întâmplat astfel, nu-i așa? Mă refer la revenirea războiului și agresiunii pe continentul european, după mai bine de 75 de ani. (Acest număr al revistei *Activated* conține un articol de la cineva care a desfășurat mulți ani muncă umanitară cu refugiați dar a fost nevoită să plece din estul Ucrainei în martie 2022.) Dar mai sunt și altele, alte conflicte mai mult sau mai puțin înghețate în întreaga lume, precum și alte feluri de durere și suferință. Cum putem noi, ca indivizi, răspunde în fața acestora? Bunătatea și mila ar fi un bun început, dar cum?

Un exemplu perfect de bunătate îl avem în Iisus. Iisus a trăit o viață de bunătate, inclusiv în cei trei ani petrecuți vindecând bolnavii, hrănindu-i pe cei înfomețați, învățându-i pe oameni, îngrijindu-se de văduve și de copii.

Iisus a fost altruist în tot ce a făcut. El a observat nevoile oamenilor și le-a căutat în mod intenționat, chiar și când era obosit și epuizat. El a fost bun cu toți, chiar și cu cei care nu „meritau”. Iisus a fost expresia vie a bunătății lui Dumnezeu în misiunea Lui de căutare și salvare a celor pierduți și și-a dat viața ca noi să putem avea viața veșnică. (Vezi Luca 19:10.) Chiar și atunci când era pe cruce a arătat milă rugându-se pentru cei care-L executau: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. (Luca 23:34)

Deci, cum arată bunătatea? Arată ca Iisus. Să-L luăm pe El ca model de bunătate în viața noastră, azi și în fiecare zi.

# Visul Evei

IRENA ŽABIČKOVÁ



Cu câțiva ani în urmă vecina mea era o fetiță timidă de 10 ani cu ochi curioși și un zâmbet larg.

Într-o zi Eva mi-a spus că visa să învețe să cânte la pian. Din păcate părinții de-abia reușeau să pună mâncare pe masă pentru familia lor de opt membri și nu-și permiteau să-i cumpere un pian și să o dea la lecții de pian. Apoi am vorbit despre altele, dar gândul mi-a zburat la pianul meu electronic prăfuit pe care-l țineam de mulți ani în dulap și la lecțiile de pian pe care le luasem eu în copilărie, pentru care nu fusesem recunoscătoare pe atunci. Mi-am amintit de versetul biblic: „Fără plată ați primit, fără plată să dați”. (Matei 10:8)

Am întrebat-o pe Eva dacă ar vrea să o învâț eu și ochii i-au sclipit de bucurie. „Mi-ar plăcea foarte mult!” a exclamat ea.

A început să vină la mine pentru lecții

gratuite și să exerseze la pianul meu. Am petrecut momente plăcute împreună și i-am vorbit și despre Iisus. În zilele când aveam lecții mă aștepta la ușă, cu partiturile în mână, să vin de la lucru.

Apoi căile noastre s-au separat dar am păstrat legătura de-a lungul anilor. Acum are familia ei și nu a devenit pianistă profesionistă, însă poate cânta suficient pentru plăcerea ei și cât să-și învețe proprii copii.

Dar mai important este faptul că L-a pus pe Iisus în centrul vieții ei. El este ancora și prietenul ei și își împărtășește credința cu alții.

Sunt recunoscătoare că Dumnezeu a adus-o pe Eva în viața mea și că am putut pune și eu o piesă din mozaicul vieții ei. Această întâmplare m-a învățat cât de important este să dăruiești și că timpul dăruit poate avea un impact mai puternic decât ne-am imagina.



# JOCUL COMPASIUNII

MARIA FONTAINE

Stă în firea noastră să facem tot felul de presupuneri despre oameni. Și, din păcate, de obicei presupunem ceva *negativ*. Am văzut cât de ușor este să faci asta și de multe ori mă rog lui Dumnezeu să mă oprească la primul semn de orice fel de critică sau când încep să mă simt superioară față de alții. Toți știm că aceste comportamente sunt greșite din punctul de vedere al Scripturii. Nu reflectă felul în care este Iisus. Chiar dacă unele dintre aceste observații ar fi corecte, s-ar putea să fie lipsite de dragoste sau superficiale și probabil că nu iau în considerare toți factorii care au motivat persoana să facă sau să reacționeze într-un anumit fel.

Cred că această slăbiciune umană des întâlnită, de a presupune negativul sau de a trage concluzii negative, indică cât de important este să ne străduim, activ și continuu, să gândim precum Hristos. Este nevoie de efort conștient ca să evităm să urmăm din inerție aceste tendințe negative. Noi credem că știm cum este situația și că o putem evalua în mod corect, când în realitate vedem doar o parte din imaginea de ansamblu.

Putem știi ce este în mintea sau în inima altui om? Putem privi în sufletul lui și să aflăm detaliile personale din viața lui? Bineînțeles că nu.

Când nu cunoaștem motivele persoanei dar

nu suntem de acord cu faptele sau punctul lui de vedere, sau ne deranjează în vreun fel sau altul, este foarte ușor să tragem concluzia că motivele ar trebui să fie mai degrabă greșite decât corecte. Însă dacă privim către Iisus și îl lăsăm să ne călăuzească gândurile, El ne poate ajuta să vedem lucrurile așa cum le vede *El*.

Știm cât este de greșit să-i criticăm pe alții. Știm că nu este pe placul lui Dumnezeu și este contrar Cuvântului Său. Totuși, după cum spune apostolul Pavel: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. (Romani 7:15)

Este un proces continuu să ne depășim firea umană păcătoasă. Ne influențează și lumea aceasta și trebuie să ne aducem atitudinile în concordanță cu învățătura lui Iisus. Asta înseamnă să „răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”. (2 Corinteni 10:5)

Ne amintim cu toții de momentele când cuvintele noastre au fost judecate greșit sau nedrept de alții, sau când faptele noastre au fost interpretate greșit iar eforturile noastre sincere au fost respinse cu suspiciune și idei preconcepute. Ne-a durut. Poate fi foarte descurajator. Sau poate ne amintim de ceva ce am făcut sau am spus care a fost cam stânjenitor sau o încercare stângace de a ne face înțeleși, iubiți sau observați, însă alții ne-au judecat, crezând că încercăm intenționat să-i rănim. Știm cum se simte asta, de aceea poate ar trebui să ne uităm la alții și să ne gândim că poate și ei simt la fel, așa că avem ocazia să-i ajutăm, să le alinăm durerea.

Fie că cel pe care-l criticăm are dreptate sau nu, noi greșim când lăsăm gândurile critice să ne influențeze. Știu că eu sunt vinovată că judec repede oamenii și de cele mai multe ori acele concluzii se dovedesc greșite.

Așa că am început să încerc să schimb acest obicei negativ într-unul pozitiv cerându-i lui Dumnezeu să-mi arate cum înțelege El situația.

Mi-a reamintit să joc *Jocul Compasiunii*, în care să mă gândesc la anumite scenarii sau motive pentru care ceva ce pare negativ pentru mine poate fi strigătul de ajutor al celuilalt. Poate că, cu călăuzirea lui Dumnezeu, voi putea să-l ajut. Acest ajutor poate fi în mare parte prin rugăciune, dar nu înseamnă că este mai puțin puternic.

Biblia ne spune să ne gândim la partea pozitivă, la ceea ce este frumos, bun, iubitor, ce arată compasiune și milă, decât să presupunem ce este mai rău. (Vezi Filipeni 4:8, Romani 9:15.) Cu cât exersez mai mult să-L las pe Dumnezeu să-mi călăuzească gândurile către bine, îmi cultiv obiceiul să reacționez în felul acesta.

O altă cale prin care poți să-ți dezvolti obiceiul de a privi partea pozitivă este să faci ce a spus un înțelept: „Înveți cel mai bine ceva când înveți pe altcineva”. Noi, părinții și bunicii, când suntem cu copiii și nepoții noștri, putem folosi situațiile pe care le-am trăit ca punct de plecare pentru a-i învăța. Dacă îi învățăm pe copii să joace *Jocul Compasiunii* îi ajutăm să dezvolte o inimă blândă față de alții și de asemenea să fie smeriți și înțelegători. Îi învățăm și despre rugăciune și cum s-o folosească să facă ceva bun în viața altora. Îi poate ajuta să învețe cum să-i trateze pe alții așa cum ar vrea să fie tratați ei și cum să-și privească propriile dificultăți și eșecuri într-un mod pozitiv.

*Jocul Compasiunii* este un joc pe care la început îl vei juca, probabil, singur, însă binecuvântările și beneficiile lui vor crește și mai mult dacă împărtășești cu alții din ce ai învățat.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER  
AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII  
ORGANIZAȚIEI THE FAMILY  
INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ  
DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL  
ORIGINAL.



LI LIAN

# BUNICA, BUNICUL ȘI PULPELE DE PUI

Cunosc niște bunici a căror casa eramobilată cu antichități, aranjamente florale și covoare vișinii. Pe lângă faptul că era o casnică experimentată, cântăreață de operă și grădinară atentă, micuța doamnă în vârstă, căreia îi spuneam cu afecțiune Bunica, era o bucătăreasă excelentă.

Una dintre mâncărurile ei preferate era friptura delicioasă de pui cu cartofi înăbușiți, cu ierburi și garnitură. Bunica a fost crescută cu ideea că pulpa de pui era partea cea mai dorită, având carnea cea mai dulce și mai succulentă. Bunicii îi plăceau pulpele de pui, dar când împărțea jumătatea de pui cu bunicul îi dădea întotdeauna lui pulpa.

Bunicul, judecător distins, era tăcut din fire și își petrecea ziua uitându-se peste dosarele legate de munca lui și citind din biblioteca lui mare. Când bunica îi servea mâncarea răspundea încet „Mulțumesc”.

Până când, într-o zi, la câțiva ani după ce s-au căsătorit, a întrebat politicos: „Aș putea avea eu cealaltă parte de data asta?” A continuat prin a explica că, de fapt, lui îi plăcea mai mult carnea albă.

Bunica a fost surprinsă de această cerere. În tot acest timp ea a considerat că pulpa de pui este cea mai bună parte și i-o dădea bunicului. Iar el presupunea că ei îi plăcea mai mult pieptul de pui și îl lăsa ei. S-au amuzat copios de această situație și de atunci fiecare primea bucata pe care și-o alegea.

Căsnicia lor a durat peste 50 de ani, fiind amândoi decizi să trăiască după acest principiu: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. (Filipeni 2:3-4)

Sinceritatea și bunătatea sunt printre cele mai importante calități pentru succesul unei relații.

# SĂ AI CURAJ ȘI SĂ FII BUN

ROSANE PEREIRA

Adaptarea din 2015 a poveștii cu Cenușăreasa portretizează o tânără femeie care își trăiește viața după motto-ul învățat de la părinți înainte ca aceștia să moară: „Să ai curaj și să fii bun”.

Gândindu-mă recent la ce vrea Dumnezeu de la om, mi-am amintit de acest mesaj. De ce ne-a pus Dumnezeu aici? Teologii explică că Biblia ne spune era deja o comuniune de trei persoane într-una: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care aveau dragoste perfectă și infinită între ei și nu aveau nevoie de nimic. Ei ne-au creat pentru ca mai multe ființe să se poată bucura de acea dragoste. Inima lui Dumnezeu se revărsa cu atât dragoste încât a dorit să o împărtășească cu alți oameni.

Iisus a spus că cel mai important lucru în existența noastră este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot gândul nostru, și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. (Vezi Matei 22:37-39.) Iar curajul este cam la fel de important, fiindcă de multe ori ai nevoie de curaj să iubești, să faci ce este bine, să-i protejezi pe alții de rău și să te confrunți cu dificultățile zilnice ale vieții.

I-a trebuit lui Dumnezeu dragoste infinită și curaj infinit să-L trimită pe Fiul Său în lumea noastră frântă ca un mic bebeluș, să umble pe drumurile noastre prăfuite și să împărtășească din durerile și bolile noastre. Și i-a trebuit lui Iisus dragoste infinită și curaj infinit să treacă prin durerea vieții și tortura morții pe cruce ca noi să avem viața veșnică!

Filmul arată că Cenușăreasa n-ar fi putut îndura toate dificultățile fără aceste două virtuți importante și sunt convinsă că nici noi n-am



putea. Trebuie să alegem să mergem mână în mână cu bunătate pentru alții, chiar și când nu cunoaștem drumul înaintea noastră. Și trebuie să avem curajul să facem față oricărui lucru care ne vine în cale, cu credința că Tatăl nostru cereș ne călăuzește în iubirea și înțelepciunea Lui.

## CUM ESTE IUBIREA

Perspectiva dominantă a învățaturii lui Iisus este insistența asupra naturii absolut nediscriminatorii a compasiunii în Împărăția Sa.

Ce este compasiunea nediscriminatorie? Privește un trandafir. Ar putea spune: „Voi oferi mireasma mea celor buni și nu o voi da celor răi”? Sau ți-ai putea imagina o lampă care să nu lumineze pentru cei răi când își caută calea? Atunci nu ar mai fi lampă. Și privește cât de nediscriminatoriu face un copac umbră pentru toți, buni și răi, tineri și bătrâni, animale și oameni și toate făpturile vii, chiar și cei care caută să-l taie. Aceasta este prima calitate a compasiunii – caracterul ei nediscriminatoriu.  
– Anthony de Mello (1931-1987)



MILA NATALIYA A. GOVORUKHA

# CA ÎN OGLINDĂ

Am intrat și am auzit voci peste tot, dar nu am înțeles nimic.

De câte ori nu am fost în situații asemănătoare? – în cadrul asociației non-profit care lucrează cu oameni în nevoie: cu dizabilități, copii cu nevoi speciale, mame singure, orfani, bătrâni și, bineînțeles, refugiați din toate colțurile lumii.

Aceste locuri au o atmosferă specială, una care nu este ușor de descris. Vezi de aproape vieți frânte, suferință, durere zilnică purtată în tăcere și solitudine. Te confrunți cu suflete traumatizate și îți dai seama că atunci când disperarea cunoaște speranța, indiferența se transformă în acțiune și disperare poate fi depășită prin faptele de bunătate ale celor cărora le pasă.

Am participat la multe astfel de proiecte în diferite părți de lume și m-am întregat de

multe ori ce-i motivează pe colegii mei voluntari – studenți, tătici și mămici de vârstă medie, pensionari – oameni obișnuiți dar care pot face lucruri care contează. Să fie empatia? Să fie credința în Dumnezeu? Dorința de a face ceva bun, ceva util, ceva ce contează? Poate câte puțin din fiecare.

Am petrecut ani întregi în muncă umanitară în Rusia, Bosnia și Herțegovina, Croația, Germania, România, Filipine, Moldova, Irak și, bineînțeles, în țara mea natală, Ucraina. Am petrecut cinci ani la mijlocul anilor '90 în regiunea Kharkiv din Ucraina, lucrând cu orfani, prezentând spectacole de păpuși, organizând distribuirea de cadouri de Crăciun, încurajând studenți să lucreze voluntar alături de noi. Mai recent, am petrecut doi ani, între 2015 și 2017 participând și coordonând tabere de copii din



vestul Europei, acolo unde am fugit. O persoană foarte prietenoasă m-a salutat – în engleză, din fericire – și mi-a oferit ceai sau cafea. O alegere! Cu opțiunea de zahăr și lapte! Apoi mi-a dat un pachet cu biscuiți.

Acum aștept la rând, într-o curte, alături de alții de vreo 15 naționalități – bărbați, femei și copii din Orientul Mijlociu, Africa și Ucraina.

Când îmi vine rândul, o altă persoană cu ecuson mă duce într-un birou micuț cu două mese și șase scaune. Ce am nevoie? Mâncare? Încălțăminte? Șampon, periuță de dinți? Cursuri de limbă? Un tuns gratis?

Valerie, o frizeriță de 52 de ani, foarte guralivă, în engleză, mă duce în cealaltă cameră care este cam de mărimea unei debarale mari. Când îi spun că sunt din Ucraina îmi dă o îmbrățișare, apoi mă pune să stau pe un scaun simplu, mă învelește cu o pelerină neagră de coafor și mă întrebă ce fel de tunsoare aș dori.

Atunci mă apucă plânsul. De ce plâng? Nu prea știu de ce. Tot ce știu este că viața mea nu va mai fi niciodată la fel.

Valerie continuă să vorbească vioaie în timp ce lucrează, povestindu-mi puțin din viața ei. Ea preferă cafeaua neagră fără zahăr. Are un fiu deja adult care trăiește în Italia. Și îmi cere continuu aprobarea dacă îmi place tunsoarea în spate și bretonul. Spune că lucrează ca bibliotecară în orașul învecinat și se oferă voluntară aici o dată pe lună.

M-am simțit bine primită, îngrijită, odihnită și înțeleasă. La sfârșit mi-a dat o micuță carte de vizită albastră cu datele ei de contact. „Scrie-mi. Orice ai nevoie. Chiar și doar să ne întâlnim la o cafea și o poveste.”

Sunt atât de recunoscătoare pentru Valerie, doamna care m-a înregistrat și care mi-a explicat cum pot primi ajutor acolo, pentru voluntarii de pe coridor, pentru bărbatul de la intrare și, mergând încet pe străzile acestui oraș nou mie, mi-a venit în minte un verset din Biblie pe care l-am memorat în tinerețea mea: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40)

Cu îngrijirea acestor oameni buni și cu iubirea și protecția lui Dumnezeu, voi fi bine.

familii strămutate din regiunea Donetsk și, înainte de pandemia de Covid-19 am lucrat cu o echipă la realizarea de picturi murale în instituții pentru copii. Ultimul mural pictat a fost în decembrie 2021, deși pare așa de departe. Parcă este într-o altă viață. Înainte de război.

Oare voi mai putea reveni pe pământul meu atât de drag, uimitor, torturat și pe jumătate devastat? M-am gândit vreodată că voi ajunge să fug să-mi scap viața? Să ajung să adun toate informațiile posibile despre statutul de refugiat, despre drepturile, posibilitățile și limitările statutului de protejat temporar? Să încerc să-mi fac un fel de plan? Să mă întreb cât va mai dura până să se termine războiul?

Am intrat în încăpere.

Mi s-a spus că pot cere informații la o asociație aflată pe o stradă simplă într-un mic oraș din

# CEL MAI BUN DAR



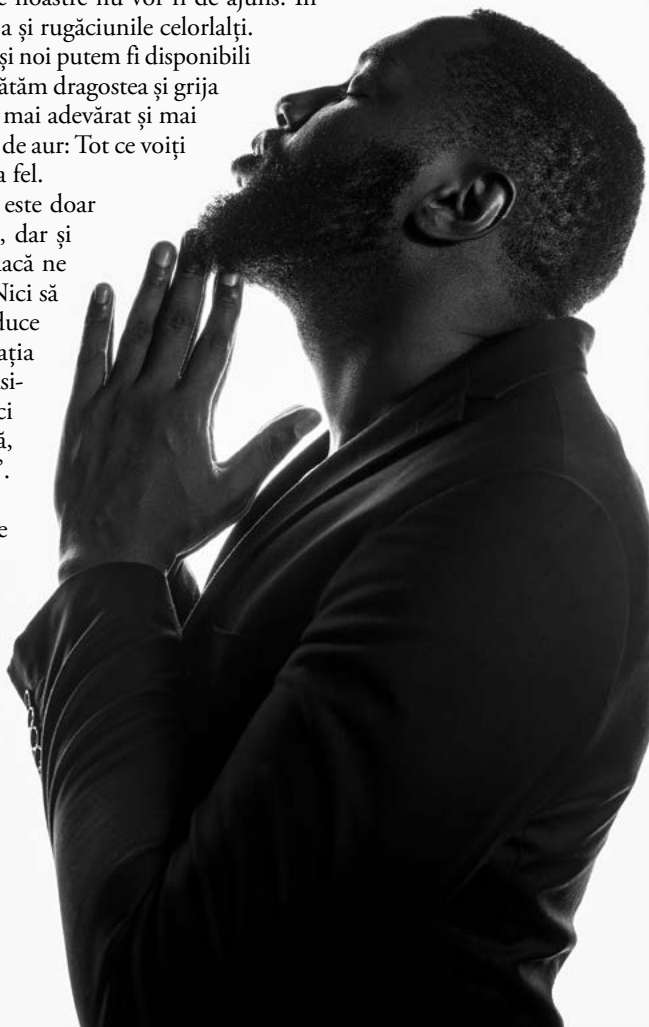
KEITH PHILLIPS

Viața este plină de dificultăți și de provocări și fiecare dintre noi s-a găsit la un moment dat într-o situație disperată. Aceste situații disperate ne fac să apelăm la Dumnezeu pentru ajutor, dar de cele mai multe ori chiar atunci simțim că rugăciunile noastre nu sunt adecvate. Fie nu ne-am mai rugat de o vreme, fie credem că nu avem suficientă credință, fie simțim că nu merităm ajutorul lui Dumnezeu, fie ne temem că până și cele mai însuflețite rugăciuni ale noastre nu vor fi de ajuns. În astfel de momente apreciem iubirea, grija și rugăciunile celorlalți.

Și este valabil în ambele sensuri. Adică și noi putem fi disponibili pentru alții când au ei probleme, să ne arătăm dragostea și grija pentru ei rugându-ne pentru ei. Este cel mai adevărat și mai eficient mod prin care putem trăi Regula de aur: Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.

Însă faptul că te rogi pentru alții nu este doar cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, dar și cel mai înțelept. Nu ajungem nicăieri dacă ne îngrijorăm în legătură cu acea situație. Nici să luăm situația în mâinile noastre nu ne duce mai departe. Însă prezentându-ne situația înaintea lui Dumnezeu în rugăciune ne asigură cele mai bune rezultate posibile, căci „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă”. (1 Ioan 5:14)

Nimic altceva din ce am putea face pentru cineva nu ne costă nimic și ajunge așa departe ca rugăciunea. S-ar putea, bineînțeles, ca atunci când ne rugăm Dumnezeu să ne arate că există ceva ce putem face să ajutăm la rezolvarea situației, însă primul nostru răspuns la orice problemă ar trebui să fie să ne rugăm. Să ne amintim de asta când cei dragi nouă sau vecinii noștri au nevoie de rugăciunile noastre – și, precum ne-a învățat Iisus, aproapele nostru este oricine are nevoie de ajutorul nostru.



# „Eu am fost primul”

JORGE SOLÁ



Fiul meu de trei ani se juca pe calculator un joc educativ când sora lui mai mare, de șase ani, îi ceru să o lase și pe ea să se joace. Răspunsul lui a fost cel tipic:

„Eu am fost primul!”

Nu știu de unde a învățat el să dea acest răspuns, însă m-a pus pe gânduri. Pare un principiu împământenit al societății umane ca cel care a ajuns primul să aibă mai multe drepturi față de cel care a venit mai târziu. Primul care a pus piciorul pe un teren virgin îl poate considera proprietate personală. Primul care găsește o perlă în ocean, sau aur, sau petrol, îl consideră bunul lui. Primul care face o descoperire științifică sau o invenție, o patentează și poate pretinde toate profiturile ulterioare. Primul care s-a pus pe un loc pe plajă devine în acea zi proprietarul acelui loc.

În ceea ce îi privește pe copiii mei, dacă unul din ei s-a jucat timp de jumătate de oră la calculator atunci îi spun să-l lase și pe celălalt. Probabil cam așa procedează și ceilalți părinți. Însă dacă am aplica acest principiu în orice aspect al societății ar fi haos. Imaginează-ți pe cineva care să spună: „Am avut bucata asta de pământ de ceva vreme așa că a venit timpul să las și pe altcineva să se bucure de ea”. Sau ți-ai

putea imagina pe cineva care are o slujbă bună să i-o dea altuia fără slujbă și fără bani?

Deși aceste exemple par extreme, cum rămâne totuși cu micile atenții altruiste? Cât de des vezi pe cineva așezat pe scaun, în autobuz sau metrou, să cedeze locul altei persoane în putere dar care pare că ar aprecia câteva minute pe scaun ca să-și odihnească picioarele obosite? Ar fi prea mult să te aștepți la astfel de mici sacrificii? Sau nu le facem pentru că nici alții nu le fac, sau pentru că nimeni nu se așteaptă de la noi să le facem?

În esență este o chestiune de egoism, iar egoismul este parte din natura noastră umană păcătoasă. Însă dragostea lui Iisus ne poate ajuta să ne desprindem din mulțime. „Dați și vi se va da”, ne-a învățat El „căci cu ce măsură veți măsură, cu aceea vi se va măsură”. (Luca 6:38) În ziua de astăzi aceste concepte sunt cu adevărat extraordinare. Cât de mult ne agățăm noi de drepturile noastre egoiste! Dar ceea ce Dumnezeu a dorit de la noi chiar de la începuturi era o astfel de dragoste altruistă, bună, care dă altora – iar dragostea Sa ne poate ajuta să facem lucrul acesta. Dacă vom pune în practică o astfel de dragoste, lumea va deveni un alt fel de loc.



MARIE STORY

# CĂUTÂND SĂ ÎNȚELEG

Rugăciunea Sfântului Francisc spune: „O Doamne, ... nu caut să fiu înțeles, ci să înțeleg”. Nu este întotdeauna ușor să-i înțelegi pe alții. Fiecare are trecutul lui, experiențele lui, speranțele și visele lui, și ceea ce pare perfect logic pentru mine poate nu este pentru alții.

Deoarece suntem făcuți atât de diferiți ne este uneori dificil să înțelegem de ce unii gândesc și acționează în felul respectiv. Cred că tendința firească este să presupunem că ceilalți sunt ca noi – sau să ne *așteptăm* să fie ca noi. De aceea s-ar putea să sărim cu concluziile, însă atunci s-ar putea să avem o problemă: ratăm concluzia *corectă*. Eu pot crede că ceea ce cineva a făcut sau a spus este stupid, arogant sau ne iubitor dacă nu-i înțeleg motivele și circumstanțele.

Este așa ușor să dăm cu presupusul. Dar este mai greu să ne facem timp să luăm în calcul motivele din spatele faptelor sau atitudinii persoanei. Implică să punem deoparte felul cum înțelegem noi, prin ce am trecut noi, ce ne place

și ce nu ne place nouă, și să ne punem în pielea celuiilalt. Trebuie să căutăm în mod intenționat să înțelegem și să trecem peste presupunerile noastre.

Biblia ne spune să nu judecăm. (Matei 7:1) Dar când cineva pare să greșească, sau cel puțin pare diferit, sau procedează altfel decât noi, ne poate fi greu să vedem și altceva. Chiar înainte să încercăm să înțelegem avem tendința să-l catalogăm. Deși știm, teoretic, că nici noi nu suntem perfecți, uităm așa de repede de asta când ne confruntăm cu aparentele imperfecțiuni ale celorlalți.

Când văd un cusur la cineva, foarte rar gândesc *Ei bine, nici eu nu sunt perfectă*. Dar dacă *aș fi* perfectă. Chiar și atunci aș fi în poziția să judec? Conform Bibliei nici atunci: „Unul singur este judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?”. (Iacov 4:11-12)

Un singur om a fost perfect și acela a fost



Doamne, fă din mine un instrument al Păcii Tale.  
Acolo unde-i ură, ajută-mă s-aduc iubire.  
Acolo unde-i greșeală, ajută-mă s-aduc iertare.  
Acolo unde-i dezbinare, ajută-mă s-aduc unire.  
Acolo unde-i minciună, ajută-mă s-aduc adevăr.  
Acolo unde-i îndoială, ajută-mă s-aduc credință.  
Acolo unde-i disperare, ajută-mă s-aduc speranță.  
Acolo unde-i întuneric, ajută-mă s-aduc lumina ta.  
Acolo unde-i tristete, ajută-mă s-aduc bucurie.  
O, Stăpâne, ajută-mă să nu caut  
Să fiu consolată... ci să consolez,  
Să fiu înțeles... ci să înțeleg,  
Să fiu iubit... ci să iubesc,  
Căci dăruind... primești,  
Uitând de tine... te regăsești,  
Iertând... ești iertat,  
Murind... reînvii în viața veșnică!

– Autor necunoscut, însă în general este atribuită  
Sfântului Francisc de Assisi (d.1226)

Iisus. Dacă este cineva în măsură să judece, El este acela. Și cum a tratat el oamenii și greșelile lor? Ce exemplu ne-a dat pentru felul în care să interacționăm cu cei mai puțin perfecți?


Când s-a întâlnit cu samariteanca la fântână, (Vezi Ioan 4:4-42.) Iisus ar fi avut ocazia să-i facă câteva observații și corecții. Însă nu asta căuta. Iisus nu a judecat-o; nu a cântărit-o la adevărata ei valoare – după cum arăta sau ce făcuse în trecut. El și-a luat timp să se uite cu adevărat la ea.

Iisus a stat cu femeia și i-a ascultat întrebările, îndoielile și temerile. Și-a făcut timp să-i răspundă. A văzut ce era, dar și ce putea deveni. A înțeles-o îndeajuns încât să-i poată vorbi pe înțelesul ei, ca apoi ea să fugă înapoi în oraș și să le vorbească tuturor despre El. Îl cunoscuse pe Iisus nici de o zi, dar a avut încredere în El încât să-L numească Mântuitor. Deoarece Iisus a înțeles-o cu adevărat, a putut să o câștige nu doar pe ea, dar și pe mulți alții din acel oraș

samaritean.

Cât de des nu judecăm și noi după înfățișare sau fapte, fără să încercăm mai întâi să înțelegem ce le-ar atinge sufletul acelor oameni? Cât de des nu catalogăm – și apoi tratăm oamenii după acele etichete – fără să ne oprim să ascultăm în întregime partea lor de poveste?

Cine știe dacă nu ne-am împrietenit cu ei, sau ce ocazii am descoperi prin care să le transmitem mesajul Evangheliei, dacă am alege să iubim și să înțelegem în loc să catalogăm și să dăm cu presupusul? Poate că omul acela pe care l-am etichetat sau l-am evitat trece printr-un moment în viața lui când ar avea cu disperare nevoie de un cuvânt de încurajare sau de un gest de prietenie. Trebuie să aruncăm etichetele și presupunerile înainte să putem înțelege cu adevărat și să apreciem oamenii așa cum sunt – oameni ca și noi, creați după imaginea lui Dumnezeu, oameni pentru care Iisus a murit pe cruce, oameni care au nevoie de iubirea Sa și de înțelegerea noastră.



# CUM AR TREBUI SĂ REAȚIONEZE UN CREȘTIN?

ALEX PETERSON

Cum ar trebui să reacționeze un creștin în fața greșelilor și a răului? Așa cum a reacționat Hristos în situații similare. Iisus a ales să depășească răul cu binele și tot așa am putea face și noi, după cum ne învață Biblia: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine”. (Romani 12:21)

În celebra Sa predică de pe Munte, Iisus a spus: „Ați auzit că s-a zis: ‘Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.’ Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” (Matei 5:43-46)

Și mai apoi, în aceeași predică, Iisus mai explică și faptul că vom primi atâta iertare și milă pe cât am arătat și noi altora: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați

oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. (Matei 6:14-15)

Când unul dintre primii creștini a suferit o nedreptate apostolul Pavel l-a sfătuit să urmeze exemplul lui Iisus. „Dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. ‚El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug’. ” (1 Petru 2:20-23)

Cei care devin amărăți și se lasă conduși de impulsuri de răzbunare și iau lucrurile în mâinile lor în loc să-L lase pe Dumnezeu să îndrepte răul, ajung de cele mai multe ori să facă mai mult rău. În loc să găsească satisfacție, ajung să aibă remușcări și să aibă și ei nevoie de iertare.

Dar cei care lasă lucrurile în mâinile lui Dumnezeu și au încredere în El să îndrepte lucrurile la momentul știut de El găsesc „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere”. (Filipeni 4:7)

# ARUNCĂ UN NĂVOD LARG

MARIE ALVERO

Îmi place să fac ceva bun când văd că are efect. Aș petrece ore căutând cadoul perfect pentru un prieten, sau să scriu mesajul perfect, sau modul cel mai bun prin care să ajut un prieten ocupat. Dar de cele mai multe ori paralizez, devin îngrijorată și abandonez intențiile mele bune fiindcă este prea greu să știi *exact* ce să faci. Cred că trebuie să învăț că pentru bunătate nu contează atât de mult acuratețea.

Biblia spune că cei ce seamănă puțin vor aduna puține roade, dar cei ce seamănă mult, vor aduna multe roade (Vezi 2 Corinteni 9:6.) Pe vremea apostolului Pavel pământurile erau semănate liber, cu mâna, și era de așteptat ca nu toate semințele să încolțească sau să se maturizeze, dar dacă semănai suficient aveai suficientă recoltă.

Când este vorba de bunătate, nu te gândește prea mult. Scrie și un simplu mesaj de salut, adu cuiva ceva de mâncare, ține ușa pentru cineva, fă un cadou fără motiv, invită pe cineva la tine, scoate pe cineva la o cafea, întreabă dacă te poți ruga pentru ceva pentru el/ea, fă un compliment. Fă ceva pentru cineva fără să te aștepți la ceva în schimb, doar din bunătate.

Bunătatea nu este întotdeauna convenabilă.

Trebuie să-ți faci timp în viața ta pentru bunătate. Trebuie să-ți încetinești în mod conștient ritmul ca să observi ce este în jurul tău. Aud lucruri din astea tot timpul și, sincer, cel mai greu pentru mine este să observ nevoile celorlalți, sau uneori nici nu observ persoanele! Ar fi o pierdere de timp să rămân cu sentimentul de vinovăție – am învățat că așa chiar pierd niște ocazii – dar cel puțin pot să încep prin a face ceva pentru situațiile pe care le observ.

Soțul meu are mereu cu el o uneltă multifuncțională. L-am văzut folosind-o să ajute pe unul să deschidă o cutie, pe altul să însurubeze ușa unui dulap, să scoată un țep și o mie de alte lucruri. El este foarte bun în a observa nevoile mărunte ale oamenilor și a-i ajuta. Eu nu am o astfel de uneltă – și chiar dacă așa avea, probabil că nu aș ști să o folosesc așa de bine – dar am alte modalități prin care pot arăta dragoste, îi pot asculta pe oameni sau le pot da o soluție.

Cu toții suntem capabili să arătăm bunătate, chiar și doar prin faptul că arătăm respect și le dăm sentimentul de demnitate celor din jurul nostru, amintind că toți suntem făcuți după imaginea lui Dumnezeu.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

# O RAZĂ DE SPERANȚĂ

Nu-ți pot promite să te scutesc de furtunile vieții, dar îți pot promite să fiu cu tine când treci prin ele. Ajutorul Meu nu va veni întotdeauna așa cum te-ai aștepta, dar va fi mereu acolo. Nu te voi părăsi niciodată. (Vezi Evrei 13:5.) Nu te voi lăsa să te chinui de unul singur.

Când îmi ceri ajutorul îți voi răspunde. Când ești îngrijorat sau temător îți voi da credința să ai încredere în Mine, să ai liniște sufletească și curaj să mergi mai departe. Când ești slăbit sau epuizat, sprijină-te pe Mine și îți voi da putere. Când ai inima frântă ți-o voi alina.

Nu te pot scuti de toate dificultățile și durerile, dar îți pot da puterea să suportți necazurile vieții și voi aduce ceva bun din fiecare situație cu care te confrunți. Îți pot ajuta sufletul să se ridice deasupra furtunilor vieții până la împărăția Mea cerească, acolo unde soarele strălucește întotdeauna.

Eu sunt soarele tău într-o zi ploioasă și curcubeul după furtună. Eu sunt raza strălucitoare de speranță care pune din nou strălucirea în ochii tăi.